

اشراف‌زاده‌ای که انقلابی شد

۴ دی ۱۳۹۳ ساعت ۱۱:۳۹

سیمون بولیوار، برای تهرانی‌هایی که این نام را بر یکی از خیابان‌های خود گذاشته‌اند و می‌توانند تندیش را در بوستان گفت‌وگو ببینند، نام بیگانه‌ای نیست. با وجود این شاید آنها که با تاریخچه مبارزات استقلال طلبانه قرن نوزدهم چندان آشنا نیستند، بخوبی ندانند سیمون بولیوار کیست و چرا از جمله مبارزان سرشناس نهضت‌های آزادیبخش به‌شمار می‌رود.

سیمون بولیوار، فرمانده انقلابی و سیاستمدار ونزوئلایی، یکی از چند رهبر جنبش استقلال طلبانه در آمریکای جنوبی بود. او سال ۱۷۸۳ در خانواده‌ای اشرافی در کاراکاس به دنیا آمد و اجدادش از ماموران برجسته و عالی‌رتبه اسپانیا و وابسته به خاندان سلطنتی این کشور بودند. خاندان وی در آن زمان از ثروتمندترین خانواده‌های اسپانیایی بودند. او در سه سالگی پدرش و در ۹ سالگی مادرش را از دست داد و توسط عمو و معلمش پرورش یافت. بولیوار ابتدا در ونزوئلا و سپس در اروپا تحصیل کرد.

بولیوار سال ۱۸۰۱ با ماریا ترسا دل تورو ازدواج کرد و به کشور خود ونزوئلا بازگشت، اما با گذشت کمتر از یک سال از بازگشت، همسرش بر اثر ابتلا به بیماری تب زرد درگذشت و بولیوار پس از سه سال اقامت در ونزوئلا در سال ۱۸۰۴ به اروپا رفت.

اندیشه‌های آزادیخواهانه متأثر از انقلاب فرانسه

او در اروپا بود که توانست با انقلاب فرانسه آشنا شود و تحت تاثیر آن قرار بگیرد. آرمان‌های دموکراتیک الهام گرفته از انقلاب فرانسه زندگی او را چنان متأثر کرد که وی به مبارزه برای استقلال آمریکای جنوبی متقاعد شد. او پس از طی تحصیلات دانشگاهی در رشته حقوق، درصدد برآمد تا کشور خود و مناطق آمریکای لاتین را از استعمار اسپانیا رهایی بخشد. از این‌رو از سال ۱۸۱۳ میلادی، مبارزات استقلال طلبانه خود را آغاز و بسیاری از سرزمین‌های این ناحیه را از استعمار اسپانیا آزاد کرد.

شکست اسپانیا از جنبش‌های آزادیبخش

مبارزه جدی استقلال طلبانه مردم ونزوئلا برای آزادی در سال ۱۸۱۰ آغاز شد و فرماندهی آن را ژنرال فرانسیسکو دمیراندا به‌عهده داشت. او از بولیوار برای همکاری و پیوستن به سپاه مبارز آزادیخواه ونزوئلا با درجه سرگردی دعوت کرد. بولیوار به این سپاه

آزادی طلب پیوست. از آوریل ۱۸۱۰، کلنل بولیوار به یکی از رهبران عمده جنبش آزادیبخش ونزوئلا تبدیل شد. با این حال، در ژوئن ۱۸۲۱ بود که پس از پیروزی در کارابوبو توانست اسپانیایی‌ها را از خاک ونزوئلا بیرون براند.

از آن پس سیمون بولیوار تلاش خود را معطوف آزاد کردن سایر مستعمرات اسپانیا در قاره آمریکای جنوبی کرد و موفق شد جمهوری بزرگ کلمبیا متشکل از کشورهای کلمبیا، ونزوئلا و اکوادور آزاد را تشکیل دهد. او مبارزات استقلال طلبانه دیگر کشورهای آمریکای لاتین مانند پاناما، بولیوی و پرو را نیز رهبری کرد. بولیوار که در انقلاب کاراکاس شرکت فعال داشت، با کمک ارتشی از هوادارانش، کلمبیا را به تصرف درآورد. پس از آن، بولیوار از طرف کنگره‌های که به منظور تشکیل کلمبیای بزرگ برپا شده بود، به ریاست جمهوری برگزیده شد و با آزادسازی کلمبیا، ونزوئلا و پاناما، این هدف را تحقق بخشید. در سال ۱۸۲۲ میلادی مبارزات آزادیبخش بولیوار به اکوادور نیز گسترش یافت و این کشور پس از آزادی به کلمبیای بزرگ پیوست. یک سال قبل از آن نیز بولیوار با فرماندهی نیروهای آزادیبخش پرو، این کشور را از یوغ استعمار اسپانیا آزاد کرده بود.

آزادیخواهی که نام یک کشور برگرفته از نام اوست

در سال ۱۸۲۶ انقلابیون بولیوی نیز به رهبری بولیوار پس از ۱۷ سال مبارزه توانستند سرزمین خود را آزاد کنند و به پاس خدمات سیمون بولیوار، این کشور را بولیوی نامیدند. بولیوار رویای وحدت آمریکای جنوبی را در یک قالب تشکیل فدراسیون دنبال می‌کرد، اما به دلیل خودمحواریها و فرقه‌گراییها، نتوانست به این خواسته خود جامه عمل بپوشاند. وی در اواخر عمر پس از آن که مدتی نیز به دیکتاتوری روی آورد، از قدرت کناره گرفت.

سیمون بولیوار تمام ثروت سرشار و ارثیه هنگفت پدر را در راه پیشرفت انقلاب و آزادی سرزمینهای آمریکای لاتین گذاشت تا این که در هفدهم دسامبر ۱۸۳۰ در چهل و هفت سالگی در نزدیکی شهر سانتامارتا در کلمبیا به علت ابتلا به بیماری سل درگذشت. سیمون بولیوار در کشورهای آمریکای جنوبی و به ویژه در ونزوئلا به عنوان قهرمان ملی، محبوب همگان است. تندیس سوار بر اسب او پس از مرگش ساخته و در شهر لیما پایتخت پرو برپا شد. اکنون تندیس او در بسیاری از شهرهای جهان برپاست و در سال ۱۳۸۵ شهرداری تهران بلواری را در شمال جنت‌آباد به اسم او نامگذاری کرد تا نمادی از پیوند میان مبارزات آزادیخواهانه مردم ایران و آمریکای جنوبی باشد.

منبع: جام جم

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۲۹۰۷۵/اشراف-اشراف>